

prism
ปริซึม

คน สอง วิญญาณ

สารจักร

สืบสองเรื่องสั้นอวลกลิ่นเลือด
ที่จะผลักเราเข้าสู่วังค์ระทึก
จนถึงหน้าสุดท้าย

“สวรรค์ที่สุดของสวรรค์
เรื่องสั้นแต่ละเรื่องมีลูกเล่นในมุมมองการเล่าเรื่อง
มีตัวละครที่น่าชิงชัง แต่ก็เกลียดไม่ลง
มีฉากและข้อเท็จจริงประกอบเรื่องที่น่าเชื่อถือ
และแน่นอนว่ามีการหักมุมอันเป็นจุดขาย
ที่ไม่เคยทำให้ผู้อ่านผิดหวัง”

– เมธาวิ โหละสุด

“สร้างการเป็นนักเขียนที่ทำงานกับอารมณ์
ความอยากรู้อยากเห็นของคนได้อย่างอยู่หมัด
ทั้งที่รู้ว่าเขาจะหลอก แต่นักอ่านไม่เคยหนีจากกลลวงที่เขาปูไว้ได้
เขาเหมือนวางกลใส่ตัวอักษรไว้อย่างจริงจัง”

– กิตติศักดิ์ คงคา

ผู้เขียน กาลักอังก์มาต

“นี่คือการเล่าเรื่องของนักเขียนระดับตำนาน
ทำให้ผู้อ่านแอบเสียวสันหลังเป็นระยะ
ตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้าย”

– ต้องตา ตั้งชูวงษ์

“ทั้งเรื่องราวความหลอนชวนขนหัวลุก
อารมณ์ขันแปลกประหลาด การหักมุมเกินคาดเดา
เรียกได้ว่างานเขียนของสรจักร
รวมทุกองค์ประกอบนี้ไว้ด้วยกันอย่างกลมกล่อมและไร้ที่ติ
เมื่ออ่านจบแล้วคุณจะรู้ว่า
‘เบื้องลึกของจิตใจมนุษย์’ นี่แหละ น่ากลัวที่สุด!”

– ห้องสมุดฤดูหนาว

“ถ้าไม่ได้อ่านงานเขียนของสรจักรตอนเด็กๆ
ก็คงไม่ได้ชอบอ่านหนังสือเหมือนทุกวันนี้
ผลงานของเขาเหมือนใบเบิกทางสู่เส้นทางนักอ่านของเราเลย”

– ชลิตา ข้าเสียงหวาน

“แต่ละเรื่องจบลงได้ครบรสชาติมาก ๆ ทั้งความน่ากลัว
ความหลอน ความแปลกใจ จนทำให้ไม่สามารถหยุดที่จะอ่านได้
ถ้าคุณไม่เชื่อว่าเรื่องวิญญาณหลอนประสาธเป็นยังไง
แนะนำให้อ่านหนังสือเล่มนี้ครับ”

– ครูตรีมีเรื่องเล่า

prism
ปริซึม

คนสองวิญญาณ

สรจักร
เขียน

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คนสองวิญญาณ

prism
ปรีซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Prism Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6982-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณาวี • บรรณาธิการ ทศ ปริญาภาณิต
ผู้ช่วยบรรณาธิการ สลิลทิพย์ สามสุข • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น
ศิลปกรรมปก เกติพิบูล โหมดตาด • ออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิริยะเสถียร
คอมพิวเตอร์ มนัสนันท์ • พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รัชชทอง, รมีดา แสงสวัสดิ์
รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาด ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรัสกร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

สรจักรเป็นนักเขียนที่ตลก

บางคนเห็นประโยคนี้แล้วอาจงงง เพราะสรจักร มีชื่อเสียงจากงานแนวผีหรือสยองขวัญ (horror / thriller) งานเขียนของเขาบอกเปลือกจิตใจดำมืดของมนุษย์ผ่านเรื่องราว หักมุมคาดไม่ถึง เขาพลิกชะตาชีวิตของตัวละครที่สร้างขึ้น ราวกับเป็นของเล่น นักอ่านหลายคนจึงยกย่องให้เขาเป็นเจ้าแห่งเรื่องสยองขวัญของไทย แล้วทำไมเขาจึงเป็นนักเขียนที่ตลกล่ะ

เพราะสรจักรหยอกล้อกับความย้อนแย้งในจิตใจและสังคมมนุษย์ ตัวละครในงานของสรจักรมักคิดว่าตัวเองฉลาด นึกหนา เพียงเพื่อจะค้นพบว่าตนเองพลาดเพราะเรื่องโง่ๆ ในไม่กี่บรรทัดถัดมา บ้างก็กระทำบางสิ่งบางอย่างด้วยปรารถนาดี ตามประสาพลเมืองดี แต่ผลลัพธ์ที่ได้กลับตรงข้ามเพราะสังคมที่บิดเบี้ยว นำไปสู่จุดจบแสนสลดของตัวละคร (แต่มักจะสนุกสะใจในมุมของนักอ่าน)

อาจจะพูดได้ว่า สำหรับสรจักร ชีวิตมนุษย์คือเรื่องตลก ย้อนแย้งที่ระทึกขวัญ เขาสะท้อนแนวคิดนี้ในผลงานหลายเล่ม ตั้งแต่ชุดสามศพ (ศพใต้เตียง, ศพข้างบ้าน และศพท้ายรถ) จนถึงชุดสองวิญญาณ (วิญญาณกรรม และคนสองวิญญาณ)

สรจักรจึงเป็นนักเขียนที่ตลก เขามองเห็นความย้อนแย้ง
ไร้แก่นสารของชีวิต หยิบมาลั่นจนเป็นพล็อตที่เจ็บคม และ
เคลือบด้วยจังหวะการเล่าเรื่องสูตระทิก เป็นเรื่องผีหรือสยองขวัญ
ที่เกิดจากอารมณ์ขันในพฤติกรรมมนุษย์

และความย้อนแย้งที่สนุกที่สุดในงานของสรจักรก็คือ
มันเป็นเรื่องสนุกแต่ก็อ่านอย่างจริงจังได้ มันเป็นเรื่องจริงจัง
แต่ก็อ่านอย่างสนุกได้ นี่อาจจะเป็นอีกเหตุผลที่ทำให้สรจักร
ได้ใจนักอ่านทุกประเภทจนถึงปัจจุบัน

prism
ปริซึม

คำนำผู้เขียน

(ฉบับจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์มติชน)

หลังเสร็จงานเขียน *วิญญานครวญ* ซึ่งเป็นหนึ่งในสามของเรื่องสั้นชุดวิญญาน ผมตั้งใจไว้ว่าจะหยุดพักสักปี จึงค่อยเขียนวิญญานเล่มที่สอง แต่เอาเข้าจริงก็เกิดอาการคันมือและคันใจ ต้องหยิบปากกาขึ้นมาขีดเขียนต่อ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะงานวรรณกรรมประเภทเรื่องสั้นหักมุมมีเสน่ห์ และท้าทายผู้เขียนตั้งแต่การสร้างโครงเรื่องและบรรยากาศ การเปิดเงื่อนงำที่ละนิดตามจังหวะการเต้นของหัวใจ เมื่อถึงช่วงที่เหมาะสมพลันนึกเรื่องหักออกจากกระแสหลักของความน่าจะเป็น จะหักเป็นมุมฉาก หักศอก หรือยูเทิร์น ก็สนุกไปคนละแบบ

บัดนี้ *คนสองวิญญาน* งานเขียนชุดวิญญานเล่มที่สองพร้อมแล้วที่จะนำเสนอแก่คุณผู้อ่านด้วยความภาคภูมิใจ

ขอบคุณทุกท่านที่ยังเชื่อมั่นและสนใจติดตามผลงานครับ

สรจักร

สารบัญ

คนสองวิญญาณ	1
ตุ๊กตาเป็นเลือด	20
ชวนชม	35
ชุมทรัพย์งูเห่า	49
พาร์กินสัน	80
ไพนรก	88
หนึ่งชีวิตยามเช้า	103
ร่างไร้วิญญาณ	111
ผีพาย	129
เมียแก้ว	142
นิทานก่อนนอน	153
อยู่กับผี	165

คนสองวิญญาณ

ผม ตบมันจนหน้าหัน ร่างผมกระเด็นไปตามแรงมือ กระแทกผนังห้อง พันทักสามซี่ เลือดทะลักจากปาก เสียงร้องเรียกหาแม่ดังผ่านริมฝีปากที่บวมเจอ ยิ่งกระตุ้นอารมณ์วิปริตให้ตื่นตัวเต็มที่ ไม่มีใครช่วยมึงได้หรอก ผมจับทางงูขาสั้นตัวจิ๋วรูดลงมันพยายามบีบขาแน่น ผมเลยชกมันอีกครั้งที่หน้าท้อง แล้วกระชากทางงูขาตคามือ มันคงอายุไม่เกินสิบขวบ ผมมั่งเห็นซี่โครงบาน ผิวขาวซีดเหมือนไม่เคยต้องแสงตะวัน ผมจิกหัวมันขึ้นจนปากมันอ้า

ความปรารถนาอันบิดเบี้ยวกำลังจะได้รับการสนองตอบอีกครั้ง

มันคงอยากตาย...แต่ฝันไปเถอะ
นั่นเป็นสิ่งที่สุดท้ายที่มันจะได้รับ

ทันทีที่ได้เห็นหมู่บ้านทาวนเฮาส์จัดสรรขนาดใหญ่แห่งนี้ ผมบอกกับตัวเองว่า ใช่เลย นี่คือแหล่งกบดานแห่งใหม่ที่มีบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมอย่างที่ผมฝันใฝ่บรรยากาศเหมาะกับการสิงสู่ อยู่ได้เป็นปีโดยไม่ต้องปรากฏร่างให้ใครเห็น

ชาวบ้านเรียกมันว่าผีสิงนิเวศน์หรือหมู่บ้านธรณีสูบ

มันตั้งอยู่ห่างจากจุดคมนาคมสำคัญเพียงสองกิโลเมตร เดิมมีประชากรอยู่อาศัยเกือบเต็ม เพียงสองปีผ่านไป มันกลายเป็นหมู่บ้านร้าง เพราะผลจากวิบัติภัย แผ่นดินทรุดรุนแรง ว่ากันว่าโครงการบ้านราคาถูกเพื่อผู้มีรายได้น้อย แห่งนี้ตั้งอยู่บนโครงเลนขนาดใหญ่ ปิดหน้าด้วยโคลนหนา ทุกครั้งที่มีการสร้างบ้านเพิ่มขึ้นหนึ่งแถว น้ำหนักกดทับก็ได้ ทำให้หมู่บ้านจมลงไปใต้น้ำอีกทีหนึ่งชุม

หายนะเริ่มขึ้นตอนกลางดึก มีเสียงดังสนั่นเหมือนฟ้าลั่น บ้านหลังหนึ่งในจำนวนห้าร้อยหลังเกิดอาการทรุดเอียง และจมลงไปใต้น้ำอย่างรวดเร็ว จุดเอาบ้านข้างๆ ซึ่งใช้ระบบฐานรากร่วมกันทรุดตัวตามทั้งแถวในเวลาเพียงสามชั่วโมง ผู้คนแตกตื่นอลหม่าน ไม่รู้จะรับมืออย่างไร

หลังจากนั้น เหตุการณ์กลับคืนสู่ความสงบจนชาวบ้านตายใจ ไม่มีใครคาดคิดว่ายังมีสิ่งที่น่ากลัวกว่ารออยู่

หนึ่งเดือนกับอีกสามวันต่อมา เวลาเที่ยงคืน เกิดปรากฏการณ์น่ากลัวยิ่งกว่าแผ่นดินไหว เริ่มจากแผ่นดินสะเทือน ส่งเสียงคำรามราวกับมีชีวิต พื้นดินของหมู่บ้านสั่นก่อนที่จะทรุดลง กลายเป็นหลุมโคลนขนาดยักษ์หลายจุดตามมาด้วยเสียงกัมปนาทต่อเนื่องเมื่อทาวน์เฮาส์อีกกว่าสองร้อยหลังทรุดตัวลงไปพร้อมกับหน้าดิน บางบ้านจมแค่หน้าต่างชั้นล่าง บางบ้านเหลือเพียงชั้นบน ส่วนชั้นล่างกลายเป็นห้องใต้ดินที่ใ้การไม่ได้เพราะน้ำขังเต็ม มีคนเสียชีวิตติดตายอยู่ในซากอาคารกว่าร้อย ที่เหลืออพยพไปอยู่ที่อื่น เชื่อว่ายังมีหลายศพที่ฝังอยู่ใต้ซากปรักหักพัง ไม่มีใครกล้า

ชุดคันเพราะไม่รู้ว่าการหลุดตัวครั้งที่สามจะเกิดเมื่อไร

ทางการสั่งปิดหมู่บ้านและห้ามอยู่อาศัย แต่คำสั่งมีไว้ให้ฝ่าฝืน คนที่ไม่ยอมย้ายออกก็มีบ้าง เพราะบ้านของตนเสียหายไม่มาก บ้างไม่รู้จะไปอยู่ที่ไหน และมีบ้างที่เจ้าของบ้านไม่กล้าอยู่ กลัวอันตราย แต่ด้วยคติประจำใจว่า กำขี้ดีกว่ากำตด จึงติดป้ายประกาศให้เช่าเพียงเดือนละแปดร้อยถึงหนึ่งพันบาท ดีกว่าปล่อยทิ้งร้าง แต่หาคนเช่ายาก ผู้เช่าต้องใจถึง ถือคติเสียชีพดีกว่าเสียเงิน

หรือไม่ก็เป็นประเภทเดียวกับผม

ไม่รู้สิ่งใดสนใจให้ผมซื้อซูเปอร์โบว์ 848 เครื่อง 134 แรงม้า ลัดเลาะซอยเล็กมาพบหมู่บ้านแห่งนี้ในจังหวัดที่หน่วยเหนือสั่งให้ผมหาแหล่งกบดานใหม่พอดี

หลังจากตระเวนดูทำเลโดยคำนึงถึงยุทธภูมิเป็นหลัก ผมเลือกบ้านหลังหนึ่งในซอย 20 ซึ่งอยู่เกือบท้ายหมู่บ้าน มันเป็นบ้านหลังเดียวในซอยนี้ที่ยังมีสภาพสมบูรณ์พอให้อยู่อาศัย ส่วนซอยก่อนและหลังเป็นซอยร้างเพราะผนังอาคารส่วนใหญ่แตกร้าวชนิดคนมุดเข้าไปได้ ซึ่งเป็นเรื่องดีสำหรับงานของผม การหลีกหนีไล่ล่า

ผม - ผู้ซึ่งหลับใหลยามอาทิตย์ส่อง เคลื่อนไหวในราตรีกาล - เป็นนักงมามีดีในหน่วยรบพิเศษของกองทัพ สามารถกบดานอยู่ได้นานเป็นเดือนด้วยเรซิ่นหรือเสี้ยมกรังที่กองทัพจ่ายให้ ชินกับบรรยากาศตอนกลางคืนที่เงียบสงัด ไฟส่องสว่างริมทางในหมู่บ้านกะพริบติดดับชวนปวดตา ซึ่งต่อมาไม่นาน

หลอดไฟทุกดวงก็ดับสนิทเพราะถูกผมใช้เป็นเป้าลองปืน การซ้อมยิงเป้าเป็นเรื่องจำเป็นมากสำหรับนักชู้มยิงระยะไกลเพื่อให้มือนิ่ง หากมือสั่นเคลื่อนออกจากเป้าเพียงหนึ่งมิลลิเมตรอาจทำให้กระสุนพลาดเป้าได้ถึงสิบเซนติเมตร

ถนนสายหลักของหมู่บ้านพัฒนาตัวเองขึ้นเป็นแหล่งนัดพบของมิจฉาชีพ ยิ่งลึกยิ่งอันตราย ตกตึกมักได้ยินเสียงหมาหอนรับกันเป็นช่วงๆ ได้อารมณ์มาก บ่อยครั้งที่มีคนเห็นเจ้าของบ้านและสมาชิกในครอบครัวโบกมือต้อนรับในสภาพหัวเบะ แขนขาด เท้าไม่ติดพื้น

หลังหมู่บ้านเป็นสลัมเล็กๆ แต่มีบทบาทสำคัญในแวดวงอาชญากร เมื่ออาทิตยดับลับ พวกหนักแผ่นดินจะทยอยออกมาจากซอกหลืบ คลุมตัวด้วยผ้าห่มสกปรกที่อาจใช้ซับน้ำเหลืองเพื่อนของมันเป็นก่อนตาย กลิ่นเหมือนเคยใช้ห่อหมาเน่ามาก่อน มันจุดไฟกองเล็กกระจายกันอยู่ห่างๆ เพื่อเจรจาธุรกิจแบบทางไครทางมัน มีทั้งว่าจ้าง ชื้อขาย แลกเปลี่ยนข่าวสาร เช่าที่หลบภัย เด่นรกรพวกนี้มีตั้งแต่แปดขวบจนถึงเฒ่าเจ้าเล่ห์พิษสงร้ายกาจ และผู้ไม่เคยก่อคุณประโยชน์ใดให้สังคม ช้างยังทำลายความมั่นคงด้านการขายยาและเสพยาที่มันขาย บ้างขายตัว บ้างย่องเบา ตมกาว แต่ละตัวเหมือนโดนโรคกินจนงอม

ฆ่าคนพวกนี้ไม่บาป แต่ระวัง! ถ้าพวกมันรวมตัวกันติด มันจะเปลี่ยนจากลูกแกะเป็นฝูงหมาใน - ไฮยีนา ไล่ล่าเหยื่ออย่างเลือดเย็นและมีแบบแผน

นึกดูก็ตลก ผมรู้จักบาปบุญเสียเมื่อไร สำหรับผม
เสียงร้องครวญคร่ำหาความปรานีฟังไม่ไพเราะเท่าเสียงร้องขอ
ความตายจากเหยื่อ เพื่อมันจะได้พ้นเสียจากความทุกข์ทรมาน
ที่ได้รับ มันให้รสชาติที่น่าภิรมย์ยิ่งนัก ผมลืมไปแล้วว่าผู้โชครัด
รายแรกเป็นใคร อยู่ที่ไหน จำได้แต่ว่ามันทำให้หัวใจเต้นแรง
แทบเป็นลม ปากคอแห้ง เหงื่อแตกเต็มหลัง ความสุขท่วมท้น
หัวใจ และช่วยเพิ่มพลังแห่งจิตวิญญาณให้แกร่งกล้ายิ่งขึ้น

เมื่อติดต่อเช่าเรียบริ้ย ผมย้ายเข้ามาอยู่อย่างเงียบๆ
ปล่อยให้ด้านหน้ากร้างเช่นเดิม เลือกใช้ห้องชั้นบนด้านหลัง
เป็นห้องนอน พื้นที่ว่างหลังบ้านซึ่งมีประมาณสี่สิบตารางเมตร
ถูกปรับเปลี่ยนกลายเป็นลานออกกำลังกาย ทำบาร์คู้ หาว์สตุ
จากบ้านใกล้เคียงนำมาดัดแปลงเป็นอุปกรณ์เพื่อฝึก
ทักษะการต่อสู้ กำแพงระหว่างบ้านที่เชื่อมต่อกันตลอดแถว
ถูกใช้เป็นทางวิ่งหลบหลีกหรือไล่ล่าศัตรู สภาพกำแพงซีเมนต์
เปราะและแตกง่าย ทำให้การปีนป่าย โหนตัว วิ่งบนกำแพง
จากบ้านหนึ่งสู่บ้านหนึ่งมีรสชาติมากขึ้น

ผมถูกฝึกมาให้เป็นนักฝายามราตรี ในช่วงกบดานรอ
ภารกิจขึ้นไป ผมจะซ่อนตัว ปกปิดร่องรอย นอนกลางวัน
ตื่นกลางคืน กินอาหารคนเดียวในห้องนอน โดยมีความเงียบ
และความมืดเป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์ ติดต่อข่าวสารผ่านทาง
อินเทอร์เน็ต หากไม่มีคำสั่งมอบหมายภารกิจใด ๆ ผมก็จะ
มุ่งมั่นฝึกฝนร่างกาย จิตใจ ไหวพริบ และทักษะการใช้อาวุธ
อย่างน้อยวันละสามชั่วโมง

เหงาไหม คิดว่าไม่นะ มีบ้างที่บางคืนผมนั่งเงียบ คิดถึงชีวิตวัยเด็กที่มีพ่อติดสุราเรื้อรัง แม่เล่าว่าพ่อเคยเป็นทหารอาชีพ ต่อมาล้มคำสั่งปลดด้วยเหตุผลที่ไม่มีใครรู้ เขาเสียใจถึงขนาดสติเสื่อม ต่อมาอาการทุเลาเล็กน้อย ทำงานหาเงินแต่งงาน และมีลูกชายคนเดียวคือผม เมื่อผมอายุสี่ขวบ พ่อเริ่มแสดงอาการแปลกๆ ซึ่งรู้ภายหลังว่าพ่อกลับมาติดสุราอีกครั้ง แม่ถูกกดดันอย่างหนัก ทั้งหาเงินเลี้ยงครอบครัวทำงานบ้าน เลี้ยงลูก รวมถึงหาค่าเช่าให้พ่อ ทั้งสองโต้เถียงกันบ่อยครั้ง และมักลงเอยด้วยการใช้กำลังชกต่อย ตบตี และผู้ที่อ่อนแอกว่าเป็นฝ่ายแพ้ สองแม่ลูกกอดกันร้องไห้ที่มุมห้อง ผมมักอธิษฐานขอให้ตัวเองมีพลังกำลักร่างกล้าเพียงพอที่จะหยุดยั้งพ่อและปกป้องแม่ได้ นี่อาจเป็นแรงขับให้ผมรักการกีฬาและศิลปะการต่อสู้

วันเวลาได้สอนผมให้ตระหนักว่า เพื่อสวัสดิภาพของแม่และตัวเอง ผมต้องยอมตามพ่อหรือไม่ก็ล้มเขาให้ได้ แต่ผมอ่อนแอเกินไป

เย็นวันหนึ่งเมื่อกลับถึงบ้าน ผมพบว่าแม่หายไปจากบ้าน พ่อบอกว่าแม่หนีความรับผิดชอบ ทั้งครอบครัวไปมีความสุขกับชายคนใหม่ ผมเครียดถึงขนาดเป็นลมล้มทั้งยืน นอนร้องไห้สามวันเต็ม ไม่มีแม่แต่จดหมายบอกลา ทำไมแม่ถึงทิ้งผมไปได้ลงคอ ผมโกรธและเสียใจมาก ผมไม่อาจไว้วางใจใครได้เลยทั้งพ่อและแม่

โลกะ โทะสะ โมหะ ริษยา กามา กิเลส ตัณหา มุสา ฯลฯ ล้วนเป็นอาหารหล่อเลี้ยงด้านมืดของหัวใจอย่างวิเศษ

จากตึ๊งเล็ก ๆ ที่ครั้งหนึ่งกำลังแห้งผาก ผมห่อย ๆ เติบโต
งอกงามโดยมีความโกรธเกลียดและอาฆาตเป็นอาหารหลัก
นับวันผมยังมีกำลังกล้าแข็ง

ยังมีพลังมากขึ้นเท่าใด ผมยังมีอำนาจควบคุมอย่าง
ที่มันไม่เคยล่วงรู้

และไม่อาจขัดขึ้น

เมื่อขาดแม่คุ้มครอง พอกดดันผมหนักขึ้นเรื่อย ๆ
หาเรื่องลงโทษด้วยวิธีการต่าง ๆ จนผมเครียดทุกครั้งที่เขา
เข้าใกล้ และมันกลายเป็นกลไกปกป้องตัวเองที่ค่อนข้างแปลก
ถ้าผมเครียดจัดจนถึงจุดอันตราย ผมจะง่วงและหลับอย่าง
รวดเร็วเหมือนว่ามีสวิตช์เปิดปิดได้อยู่ในจิตใต้สำนึก เพียง
ไม่รู้ว่ามีใครควบคุมเปิดปิดสวิตช์

ผมซุกซ่อนแผลเป็นของจิตใจในวัยเด็กไว้อย่างมิดชิด
ถ้าหน่วยเหนือรู้ ผมคงถูกปลด เพราะกำลังพลในทีมปฏิบัติการ
พิเศษต้องสมบูรณ์พร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ แม้กระนั้นผม
เคยถูกส่งไปทดสอบสุขภาพจิตถึงสองครั้ง ซึ่งผมสามารถลง
การทดสอบทางจิตวิทยาทั้งสองครั้ง และใช้เทคนิคใส่เข็มหมุด
ในรองเท้า ป่วนเครื่องจับเท็จ จนมันแสดงผลอย่างที่คุณควบคุม
เครื่องไม่เคยเห็นมาก่อน เช่น ถามว่าคุณเป็นคนใช้ไหม ผม
ตอบว่าใช่ เครื่องจับเท็จฟ้องว่าผมกำลังโกหก แสดงว่าผม
ไม่ใช่คน

ผมจะเปรียบเทียบกับอะไรดีหนอ

มันคงคล้ายกับกลิ่นรสของทุเรียน เหมือนกับบางคน และไม่เหมือนกับบางคน ถ้าลองได้ลิ้มรสสักครั้ง คุณอาจยกย่องให้เป็นผลไม้จากสวรรค์ ขณะที่อีกหลายคนแทบสิ้นสติเมื่อได้กลิ่น และเรียกมันว่าผลไม้จากนรก

คืนหนึ่งราวเที่ยงคืน ผมกลับจากวิ่งจ็อกกิ้ง ถอดชุดวอร์มชุ่มเหงื่อเดินถึงเปลี่ยออกไปหลังบ้านเพื่อรับลมตามนิสัย เมื่อเงยหน้ามองไปยังท้องนอนของบ้านร้างด้านหลังผมสะดุ้ง คล้ายจะเห็นเงาตะคุ่มของใครคนหนึ่งยืนมองผมจากหน้าต่างชั้นบน ผมถอยกรูดเข้าบ้าน ขึ้นไปบนห้องนอน ซึ่งความสูงระดับเดียวกัน ลอบสังเกตความเคลื่อนไหวในห้องนั้นอยู่ครู่หนึ่งไม่พบความผิดปกติ อาจเป็นเงาไม้โหวที่สะท้อนกระจกหน้าต่าง

ผมเลิกให้ความสนใจ อาบน้ำในความมืด เช็กข่าวสารและงานผ่านอินเทอร์เน็ต อันที่จริง การย้ายแหล่งกบดานครั้งนี้ผมทำตามคำสั่งของหน่วยเหนือโดยไม่รู้เหตุผลที่แท้จริงเข้าใจเอาเองว่าคงมีการกิจพิเศษให้ผมปฏิบัติ แต่บัดนี้เกือบครบเดือนผมยังไม่ได้รับคำสั่งมอบหมายภารกิจใดๆ เลยเสมือนผมถูกลืมน ผมเคยสอบถามหัวหน้า แต่ไม่ได้รับคำตอบที่ชัดเจน ทำนองว่าหน่วยเหนือต้องการให้พักเต็มที่เพื่อฟื้นฟูกำลัง เพราะอีกไม่นานงานใหญ่กำลังจะมา แต่ถ้าเบื่อก็อาจช่วยตำรวจอย่างลับๆ ไล่ล่าฆาตกรนิรนามที่กำลังเป็นข่าว

โอเคเลย การไล่ล่าเป็นงานแก้แค้นที่ผมชอบ แต่ช่วง

ที่ผ่านมาผมมัวยุ่งกับการสำรวจทางหนีทีไล่และติดตั้งอุปกรณ์เตือนภัยในอาณาจักรใหม่ของผม จึงได้ละความสนใจจากข่าวทั่วไปในชีวิตประจำวันไปชั่วคราว ไม่ถึงกับตกข่าว เพียงไม่รู้ลึกในรายละเอียด

ผมติดต่อเพื่อนสนิทที่ทำงานในหน่วยข่าวกรองเพื่อขอข้อมูลมาตกร ได้คำตอบที่เข้ารหัสไว้ แปลได้ความว่า ถูกจับตา ระวังตัว งดติดต่อ และมีตารางข้อมูลที่ปราศจากคำบรรยายแนบมาด้วย

การส่งข่าวโดยวิธีเข้ารหัสบอกเป็นนัยว่าเกิดเรื่องร้ายแรงชนิดคอขาดบาดตาย ผมต้องงดติดต่อโดยไม่มีข้อแม้
เกิดอะไรขึ้น

ผมเบิกบานใจเป็นพิเศษ ยืนรออยู่ห่างๆ ด้วยความหวังมันกำลังติดเกมงอมแงม อายุคงราวเก้าถึงสิบขวบ ท่าทางฉลาดและมุ่งมั่น มันเตะตุ้มเกมดั่งโครม เฮงชวย มันบ่นพึมพำเมื่อปลี่ยนกระเป๋ามาพบเงินสักบาท แล้วจะกลับบ้านยังไถ่จะนี่ คาร์ตเมอร์ก็ไม่มีเหลือ ผมแก้มองเข้าไปถาม เล่นเสร็จยัง พี่ต๋อคิว ผมหยอดเหรียญสิบสองเหรียญ เล่นให้พี่ดูหน่อย มันมองหน้าจอยอย่างเสียดาย ต้องกลับบ้านแล้ว เตี้ยวแม่ตี บ้านอยู่แถวไหน เตี้ยวกลับด้วยกัน ส่งให้ถึงบ้านเลย แต่ต้องสอนเล่นเกมนี้ก่อน

เพียงไม่นาน มันนั่งซุ่มมอเตอร์ไซค์ไปกับผม และเพียงไม่นานมันก็กลายเป็นศพ

ผมนั่งพิจารณาตารางข้อมูลที่เพื่อนส่งมาให้ ดูคร่าว ๆ ก็
สามารถบอกได้ว่าเป็นตารางข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลแก่สิบสองคน
รายละเอียดประกอบด้วยชื่อคน ชื่อสถานที่ วันเดือนปี ที่เหลือ
เป็นข้อมูลชนิดตัวเลขกับรหัสบางอย่าง ผมตั้งสมาธิวิเคราะห์
ข้อมูลแต่ละช่องอย่างจริงจัง เพื่อหาคำตอบว่าข้อมูลชุดนี้เกี่ยวข้องกับ
อย่างไรกับผม ทำไมจึงต้องเตือนให้ผมระวัง

ข้อมูลช่องแรกเป็นชื่อคนจำนวนเก้าสิบสองชื่อ จากชื่อ
พอบอกได้ว่าเกือบทั้งหมดเป็นเพศชาย ผมพิจารณาทีละชื่อ
พลางนึกทบทวนว่าผมเคยรู้จักหรือไม่ นานินดีที่ผมจำได้ว่า
บุคคลที่มีในตารางสามสิบคนล้วนเสียชีวิตด้วยน้ำมือของผม
ตามใบสั่งจากหน่วยเหนือ จึงพออนุมานได้ว่าเป็นคือตารางข้อมูล
คนตาย และส่วนหนึ่งตายเพราะถูกผมสังหาร ส่วนที่เหลือคือ
ใคร ผมไม่คุ้นชื่อของคนเหล่านี้

ข้อมูลช่องถัดมาเป็นตัวเลขสามหลัก ผมสันนิษฐานว่า
เป็นเลขอายุของผู้ตาย เมื่อสั่งให้คอมพิวเตอร์เรียงลำดับจาก
น้อยไปหามาก ผมต้องขุ่นลุก เพราะเลขสามหลักเริ่มจาก
005 ถึง 052 แปลว่า บุคคลในตารางนี้มีอายุตั้งแต่ห้าขวบถึง
ห้าสิบสองปี โดยผู้ตายสี่สิบคนมีอายุอยู่ในช่วงห้าถึงสิบสองปี
พูดง่าย ๆ คือมีเด็กถูกสังหารไม่ต่ำกว่าสี่สิบคน

วันเดือนปีในช่องถัดมาคงเป็นวันที่ถูกสังหาร หรือวันที่
พบศพ

ผมลองตรวจสอบสมมุติฐานโดยให้คอมพิวเตอร์ค้นหา
ข้อมูลเกี่ยวกับเด็กคนหนึ่งซึ่งปรากฏชื่อในตาราง

เพียงสี่วินาทีก็พบข้อมูลมากมาย มันคือชื่อเด็กชายวัย

แปดขวบที่ถูกฆ่าอย่างทารุณเมื่อห้าเดือนก่อน ผมใส่ชื่อเด็กผู้หญิงลงไปทดสอบอีก ผลตรงกัน เธอถูกทารุณจนเสียชีวิต สภาคศพที่หนังสือพิมพ์ออนไลน์บรรยายถึงกับทำให้ผมหนาวจับใจ เครียดขึ้นทันที ฆาตกรใจเหี้ยมราวผีนิรโรค ตัดลิ้นของเหยื่อเพื่อไม่ให้ร้องเรียกขอความช่วยเหลือ ปักเข็มหมุดทะลุเปลือกตาเพื่อให้เหยื่อลืมตาค้างไว้ มันปลดปล่อยอารมณ์อย่างบ้าคลั่งโดยไม่สนใจว่าจะเป็นเด็กหญิงหรือเด็กชาย

ผมปวดหัวตูป พยายามสะกดใจอดรหส์ต่อ แต่ไม่อาจทำได้ เหงื่ออาฟโหลอาบ ต้องหยุดพัก เอนกายนอนและควบคุมจังหวะการหายใจ แต่ไม่เป็นผล ร่างสั่นทึ่มด้วยความโกรธ ผมเคยไดยินข่าวฆาตกรต่อเนื่องรายนี้มากกว่าปี เพิ่งรู้ว่ามันชั่วช้าเลวทรามดังผีนิรโรค

ผมให้สัญญากับตัวเองว่า ผมจะฆ่ามันด้วยน้ำมือผมโดยเร็วที่สุด

แต่ที่ผมไม่เข้าใจ ทำไมถึงนำรายชื่อเด็กที่ถูกฆ่าสลิกกว่าชีวิตใส่รวมกับชื่อบุคคลที่ผมฆ่าตามคำสั่ง ดูเหมือนหน่วยเหนือจะเหมว่าผมเป็นคนฆ่าผู้มีรายชื่อในตารางทั้งหมด!

น่าเบื่อหน่ายชีวิตที่ไร้รสชาติ ออกไปเดินเล่นตึกว่าผมล้างหน้าล้างตา แต่งตัวออกไปเดินเล่นเรื่อยเปื่อยตามถนนสายหลักของหมู่บ้าน เด็กขี้ยาตั้งวงริมถนนห้ำถึงหกคน มันมองผมอย่างเจี๊ยบๆ พอผมเดินพ้น มันก็หัวเราะพร้อมกัน ผมชะงัก หันกลับ ปราดเข้าไปหาอย่างที่มีมันไม่ทันตั้งตัว เเท้าเตะตัวที่อยู่ใกล้สุด เสียงดังอึก กระจุกชีโครคงหัก

ตัวที่เหลืลู่กว้งไปคว่ำไม้และมีดดาบ เข้ามาเลย ไอ้เคนมนุษย์
ผมคำราม พวกมันล้งเล หันไปมองหากำลังเสริม ผมไม่รอ
ให้มันรวมกันติด ฟุ้งเข้าใส่เด็กที่ถือไม้พิน ปิดแขนดังกร๊อบ
แล้วเหวี่ยงร่างเล็กเข้ากระแทกท่อนซีเมนต์ มันร้องโหยหวน
ไอ้สามตัวที่เหลืตัวล้ง ทั้งอาวุธในมือและว้งหนี ผมตะโกน
ตามหลัง ถ้าหัวเราะกูอีก มึงตายยกฝูง

ไม่รู้เพลอหลับไปนานเท่าไร คงเป็นเพราะเครียด
ผมลุกขึ้นล้างหน้า กลับมานั่งฟังผนัง เข้มมองข้อมูลใน
คอมพิวเตอร์ช่องต่อไป ซึ่งดูออกทันทีว่าเป็นชื่อสถานที่ ถ้า
ไม่ใช่สถานที่พบศพก็เป็นที่อยู่ของผู้ตาย เมื่อนำมากำหนด
ตำแหน่งในแผนที่ มันจะกระจุกตัวอยู่เพียงสี่แห่ง และเมื่อ
พิจารณาประกอบกับวันเดือนปีในตาราง มันสอดคล้องกับ
ห้วงเวลาและแหล่งกบดานทั้งสี่ที่ผมเคยฝังตัวอยู่

โดยสรุป แหล่งกบดานแรกของผมมีเด็กถูกฆ่าแปดคน
แหล่งที่สองเด็กถูกฆ่าสิบคน แหล่งที่สามเด็กถูกฆ่าสิบแปดคน
และแหล่งสุดท้ายคือที่นี่ มีเด็กถูกฆ่าแล้วสี่คน

สี่คนในเวลาเพียงเดือนเดียว เห็นได้ชัดว่ามันสังหารเด็ก
ถี่ขึ้นเรื่อย ๆ และเชื่อว้ยังมีอีกจำนวนหนึ่งที่ตำรวจหาศพไม่พบ

และที่น่าตกใจ วันที่พบศพแรกเกิดหลังจากที่ผมย้าย
มาอยู่ที่นี่เพียงวันเดียว และทั้งสี่ตายในสัปดาห์แรก หลังจากนั้น
จนถึงวันนี้ยังไม่พบศพอีกเลย เหมือนมันหยุดล่าเหยื่อชั่วคราว

ตำรวจอาจประสานข้อมูลกับกองทัพ และเป็นเรื่อง
สมเหตุสมผลที่จะตั้งข้อสงสัยว่าผมคือฆาตรกรผีนรกตนนั้น

เมื่อบวกเข้ากับคำเตือนจากเพื่อน ทำให้เขาได้ว่าขณะนี้ผมคงถูกทีมสืบสวนประกบตัวเงียบๆ เเงในห้องฝั่งตรงข้ามที่ผมเห็นอาจเป็นหนึ่งในทีมสืบสวนที่ซุ่มดูพฤติกรรม ผมไม่รู้สึกรู้สึกอึดอัดหรือหวาดหวั่น เพราะผมไม่ใช่ฆาตกร มีแต่ผมที่คิดต่างออกไป ผมเชื่อว่า-ด้วยเหตุผลใดไม่ชัดแจ้ง-มีฆาตกรจิตตรามติดตามผมไปเงียบๆ แฝงกายอยู่ใกล้ๆ และลงมือในเงามืดของผม

ผมต้องฆ่ามันด้วยมือผมเอง เพื่อรักษาชีวิตของผู้บริสุทธิ์อีกมากและเพื่อลบล้างมลทินก่อนที่จะถูกวิสามัญด้วยความเข้าใจผิด

การล่าเหยื่อจะต้องทำอย่างระมัดระวัง ไม่ให้ผลสะท้อนกลับเข้าหาตัวจึงจะหากินได้นาน สิ่งใดฉลาดเลือกลูกกวางที่แตกออกจากฝูง

ผมเชื่อมั่นขณะกำลังจะเข้าบ้าน มันเดินคนเดียวท่าทางโง่ๆ เชื้อๆ อาจตามกลุ่มไม่ทัน หรืออาจถูกทิ้งจากกลุ่มคะเนอายุคงไม่เกินสิบขวบ ผมหิ้วมันไปที่ห้อง จัดการมันด้วยความกระหายอยาก แล้วนำร่างของมันไปยัดในห้องใต้ดินบ้านข้างๆ ซึ่งกลายเป็นที่ซ่อนศพอย่างดี

นี่เป็นพัฒนาการอีกขั้นหนึ่ง การทิ้งศพไว้ ณ จุดเกิดเหตุทำให้สาธารณชนได้รับรู้ความรุนแรงและเกิดความตื่นตระหนก บีบตำรวจให้ระดมกำลังไล่ล่าหนักมือขึ้น ผมต้องระวังตัวมากขึ้น

การไล่ล่าฆาตกรเริ่มต้นที่ในวันถัดมา ผมหาข่าว กำหนดตำแหน่งจุดอันตรายลงในแผนที่ ลาดตระเวนในพื้นที่หมู่บ้านทั้งหมดคืนละสามรอบ ต่อมาขยายเขตไปบริเวณโดยรอบ

หลายวันผ่านไปโดยปราศจากเงื่อนงำใดๆ ผมเปลี่ยนเป็นนั่งซุ่มตามจุดอันตราย ซึ่งก็ไร้ผลอีกเช่นกัน สอดคล้องกับข่าวที่คาดว่าฆาตกรอาจหยุดลงมือหรือย้ายแหล่งล่าเหยื่อแล้ว

คืนนี้ผมยังไม่ได้ออกไปไหน นั่งฟังผนังครุ่นคิด เชื่อโดยไม่มีเหตุผลสนับสนุนว่าฆาตกรยังคงซุกตัวอยู่ใกล้ๆ หรืออาจอยู่ใต้เงาของผมเอง แต่ยังคงคิดไม่ออกว่าจะล่อมันให้ปรากฏกายได้อย่างไร

ผมได้ยินเสียงคล้ายเด็กร้องจากห้องฝั่งตรงข้ามซึ่งมืดสนิท อาจเป็นพวกเดนมนุษย์ ขยะสังคม ขึ้นมาใช้สถานที่ทำกิจกรรม ผมหยิบกล้องอินฟราเรด ที-7 ขึ้นส่องดู มันสามารถจับภาพในความมืดได้ แต่ภาพจะดูใสๆ ไม่ชัดเหมือนที่สายตาเห็น

และภาพที่ผมเห็นคือห้องที่ว่างเปล่า

หูผมไวต่อเสียงร้องของเด็กเป็นพิเศษเพราะผมเคยถูกรังแกโดยไม่อาจต่อสู้ พ่อ-คนที่ผมควรจะได้ไว้วางใจได้มากที่สุด คนที่ควรปกป้องคุ้มครองผมอย่างที่สุด กลับกลายเป็นผู้ที่ทำร้ายผมทั้งร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรง น้ำตา คำอ้อนวอน เสียงร้อง ไม่สามารถนำความปรานีมาสู่หัวใจเขาได้

ขณะกำลังใจลอยคิดถึงเรื่องในอดีต หูแว่วเสียงเด็กร้องด้วยความเจ็บปวดอีกครั้ง ผมคิดว่ากล้องอินฟราเรดส่องดู

ครั้งนี้ ผมเห็นภาพเลือนรางของชายคนหนึ่งกำลังแบก

อะไรบางอย่างเดินออกไปจากห้องอย่างรวดเร็ว

ไขมันแน่นนอน ความหาแทบตายไม่พบ ที่แท้อยู่แค่ปลายจมูก ผมคว่ำมีดพกคู่กายลงจากบ้านอย่างว่องไวแต่เงียบกริบ ตอนแรกคิดจะกระโดดข้ามกำแพงและพังเข้าทางประตูไม้อัดด้านหลังที่ผุอยู่ครึ่งบาน แต่ความมีสติได้เตือนตัวเองว่า มันอาจจะออกพ้นบ้านไปแล้ว และถ้าผมทำเสียงดังให้รู้ตัว มันอาจมุดหนีหายไปตามร่องหลืบมืดลับที่มีมากมาย และผมจะไม่มีโอกาสพบมันอีกเลย

ผมเปลี่ยนยุทธวิธีเสียตะปบเหยื่อ อ้อมไปด้านข้างอย่างระมัดระวัง ใช้เส้นทางที่สำรวจไว้อย่างดีพาตัวเองไปโผล่ที่บ้านติดกัน ซุ่มดูและฟังความเคลื่อนไหวอยู่นาน มันไปแล้ว แต่ผมไม่หวั่น จากข้อมูลทีวีเคราะห์ มันจะต้องกลับมาอีกครั้งภายในสามสัปดาห์พร้อมเหยื่อรายใหม่ ถ้ามันเชื่อมั่นว่าห้องเชือดบนบ้านหลังนี้ยังปลอดภัยดี

ผมย้ายสถานที่ล่าเหยื่อไปเรื่อย คืบนี้ผมเลือกสวนสาธารณะขนาดใหญ่ ผมวิ่งจ็อกกิ้งพลางสังเกตสิ่งรอบกาย มีหลายคนแอบมองท่อนขาของผม ที่ใจกล้าก็จ้องมองเป้าอย่างไม่ละสาย มันพร้อมจะเป็นเหยื่อกันทั้งนั้น แต่ไม่ใช่อย่างที่ผมต้องการ

แล้วผมก็เห็นมัน เด็กผู้หญิงอายุราวสี่ขวบ ผิวขาวสะอาด ใส่กระโปรงบานสีแดง เล่นน้ำหมุนโดยมีพี่เลี้ยงหน้าตา ยังไม่พัฒนาตักข้าวปั้น “เคี้ยวเร็วๆ หน่อยค่ะ ถ้าคุณพ่อวิ่งเสร็จกลับมาเห็นข้าวเหลือ หนูต้องโดนตีแน่นอน”

ผมรู้สึกขัดเคืองขึ้นมาจับพลัน เด็กตัวแค่นี้ ทำไมต้องบังคับ ผมจะสั่งสอนพ่อของมันให้สำนึกว่าโลกที่โหดร้ายในนั้นอันตรายกว่าที่คิด อย่าทิ้งลูกไปด้วยความประมาท

ไม่ถึงห้านาที ผมก็สะพายเป้ใบใหญ่ ซีมอเตอร์ไซด์ ลัดเลาะกลับหมู่บ้าน

เพียงสองวันหลังจากนั้นมันปรากฏกายอย่างเงิบๆ ตอนสองทุ่มกว่า เร็วกว่าที่คาด จนผมตั้งตัวแทบไม่ทัน ถ้าไม่มีกล้องอินฟราเรด ผมจะไม่เห็นเลยว่ามันมีเด็กตัวเล็กอยู่ในเป้หลังของมัน ผมก้มตัวลงต่ำ หยิบปืนเล็กยาวติดกล้องส่องในความมืดขึ้นประທပ် มันยืนอยู่กลางห้องอย่างไม่ระวังตัว ผมเล็งปืนไปที่ศีรษะของมัน ระยะห่างเพียงยี่สิบเมตร ไม่มีทางพลาดเป้า ผมหายใจเข้าลึกๆ

ตายเสียเถอะมึง!

ผมเอี้ยวกายปลดเป้หลังดึงตัวมันออกมา ตัวมันเล็กเหมือนตุ๊กตา ผมวางมันบนเตียง อีกประเดี๋ยวมันก็ฟื้น ผมไม่ชอบเหยื่อที่ปราศจากปฏิกิริยาตอบสนอง ผมต้องเล่นอย่างเบามือ เพื่อมันจะได้ไม่เฉาตายไปเสียก่อน

ถ้าผมเหนียวไก ผมอาจจะต้องเสียใจไปตลอดชีวิต มันยกร่างเด็กขวางวิถีกระสุนพอดี มันก้มตัววางเด็กลงในระดับต่ำกว่าหน้าต่าง และตัวมันพลอยหายไปจากจอภาพ ผมร้อนรุ่ม มันกำลังทำอะไรกับเด็ก

ผมนอนตะแคงข้างตัวมัน เด็กทุกคนไม่ว่าหญิงหรือชายล้วนน่าเกลียดพอกัน อ่อนแอ บอบบาง ไม่อดทน ผมชอบจ้องดูช่วงเวลาหน้าของมันค่อยๆเปลี่ยนรูปไป กลายเป็นเด็กผู้ชายคนเดิมที่ผมรู้จักดี เสียงร้องคร่ำครวญขอความเมตตาฟังคล้ายดนตรีที่แสนไพเราะ มันลืมหัดเดิน ผมจับมันนอนคว่ำ มันดิ้น พยายามหันมาดูตามผม พ่อ...อย่า...

ฉับพลัน ผมรับรู้ว่ามีกระแสพลังแห่งความโกรธและเกลียดชังอันแรงกล้าพวยพุ่งเข้าทางหน้าตาอย่างประสพรัย ผมติดตัวขึ้นยืน และหันไปดูที่มาของกระแสแห่งความเกลียดชัง

มันนั่นเอง เด็กผู้ชายคนเดิม มันกำลังเล็งปืนตรงมาที่ผม ผมยืนนิ่งมองมันด้วยสายตาภาวถาง

มันไม่กลัวยิงผมหรอก เพราะมันชี้ขาด ต่อให้ยิงก็ไม่ถูก ดูมีมนัสนิ สันเทาด้วยความกลัวตาย

เหงื่อเม็ดโป้งไหลจากหน้าผากผ่านกลางหว่างคิ้ว เลี้ยวเข้าไปในกระบอกตาทำให้ตาพร่าเลือน แต่ผมก็เห็นมัน อึ้งมือที่สันเทาของผมมีแต่เหงื่อ นิ้วที่สอดเข้าในโกร่งไกแข็งเกร็ง ไม่ยอมทำตามคำสั่งจากสมอง ยิง ผมลั้ง ยิง ผมลั้งซ้ำ

ยิง...ยิง...

มีเสียงเปรี้ยง ผมหมดพลังควบคุมทันที มันคงรู้แล้วว่าทั้งหมดคือมายา ภาพลวงตาที่ผมสร้างขึ้น อันที่จริงผมกับมันอยู่ในห้องเดียวกันในร่างเดียวกัน ร่างที่พ่อชี้เหล่าชอบลากไป

ทรมาณ แม่ของมันถูกผ้าบีบคอตายแล้วนำศพไปฝังในหลุมลึกข้างลำม มันคือเด็กที่เพาะความโกรธเกลียดอาฆาตแค้นไว้ในใจ เปิดทางให้ผมได้เติบโตจนสามารถฆ่าพ่อของมันได้

บัดนี้มันนอนหงายอยู่ที่พื้น เลือดไหลจากปาก กระสุนทะลวงไปออกท้ายทอย ฟันหน้าหักเพราะแรงสับัดจากปลายกระบอกรบปืนที่อมไว้ในปาก

ผมคาดไม่ถึงว่ามันจะกล้ายิงตัวเอง ไอ้มนุษย์โง่ที่ไม่รู้จักรักตัวเอง

ร่างของมันกำลังจะไร้ประโยชน์ ผมคงต้องพเนจรหาร่างใหม่เกาะอาศัยอีกพักใหญ่

แม็กล้ามเนื้อหัวใจจะหยุดทำงาน ผมยังพอรับรู้สิ่งรอบกายตาที่เหลือค้างยังส่งภาพเข้าสู่สมองได้อีกหลายนาที

ผมเห็นทหารหน่วยล่าสังหารสี่คนพร้อมอาวุธวิ่งเข้ามาในห้อง

ใช้มันจริง ๆ ทหารคนหนึ่งกล่าว ไอ้เลวระยำเอ๊ย ผีนรกตัวไหนลึงใจมาถึงได้เปลี่ยนไปขนาดนี้ มันยุ่น้ำลายใส่หน้าผม ไอ้ซี้ซลาดยิงตัวตายหนีความผิดเสียแล้ว

เด็กอยู่นั้น อีกคนหนึ่งร้อง เด็กหญิงในกระโปรงสีแดงนอนนิ่งอยู่บนผ้าพลาสติกกรองเลือดบนเตียงผมเอง เธอเริ่มขยับตัว เสียงฝีเท้าคนอีกกลุ่มหนึ่งวิ่งขึ้นบันได ชายในชุดกีฬาริ่งเข้าไปอุ้มเด็กผู้หญิงขึ้นมาถอดแล้วร้องให้ พ่อขอโทษที่ดูแลไม่ดี ต่อไปนี้พ่อจะไม่ประมาท เขาอุ้มลูกอย่างทะนุถนอมออกไปให้พ้นจากที่เกิดเหตุ

ผมไม่ใส่ใจว่าใครจะนำเอาเรื่องราวชีวิตผมไปกล่าวถึง
ในแง่มุมใด เพราะก่อนสมองจะหยุดทำงาน ผมได้เห็นสายใย
ความรักที่พ่อลูกมีต่อกัน เป็นความรักอันบริสุทธิ์ที่แสนสวยงาม
ระหว่างมนุษย์ สามารถเอาชนะวิญญานมืดดำ คบคุมนี้ให้
เหนียวไถเป็น

ผมได้ทำสิ่งที่ควรกระทำแล้ว

ผมถูกฝึกมาให้เป็นนักฆ่ายามราตรี
ผมจะซ่อนตัว ปกปิดร่องรอย นอนกลางวัน ตื่นกลางคืน
กินอาหารคนเดียวในห้องนอน โดยมีความเจ็บและความมืดเป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์

จากจินตนาการสุดล้ำลึกของ**สรจักร**
เจ้าแห่งเรื่องสั้นสยองขวัญของไทย
ผลงานสุดท้ายที่จะฝากฝัง
ความคมคายไว้ในความทรงจำ

- **คนสองวิญญาณ** การสืบคดีฆาตกรรมต่อเนื่องกับความจริงแสนบ้า
 - **ตุ๊กตาเบือนเลียด** ไม่มีตุ๊กตาที่ไหนน่ากลัวเท่าตุ๊กตาในเรื่องนี้แล้ว
 - **เมียแก้ว** พ่อและเมียกับความรักวิกลจริต
 - **ผีพาย** เรื่องรักควาเลียดของสาวนักทำพาย
 - **ชวนชม** การเพินหาขุมทรัพย์ที่หลอนเกินคาด
 - **พาร์กินสัน** อดีตมือปืน นักฆ่าดาวรุ่ง และโรคพาร์กินสัน
- และอีกหกเรื่องสั้นสุดช็อกที่สนุกจนไม่อาจวาง

หมวดเรื่องสั้น

ISBN 978-616-18-6877-2

9 786161 868772

Cover Design: Kraize
Illustration: RanuthTong

295 บาท